

KATARÍNA
GILLEROVÁ
CUDZIE SPÁLNE

KATARÍNA
GILLEROVÁ
CUDZIE SPÁLNE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Katarína Gillerová 2012, 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2125-8

Venovanie

Prvý román som venovala svojej mamine a odvtedy uplynulo desať rokov. Predstava, že niekedy príde čas, keď mi vyjde aj desiata kniha, sa mi vtedy zdala veľmi vzdialená. Teraz ten čas prišiel a ja by som ju chcela venovať obom rodičom, ako som počas tých rokov zamýšľala. Prečíta si to však už iba jeden z nich...

*Venované mojim rodičom s láskou za všetko,
čo pre mňa v živote urobili.*

A mamine s obdivom za obrovské úsilie v starostlivosti o otca. Hoci je postavou malá a útla, prejavila nesmiernu silu a odhodlanie starať sa oňho doma až do posledných chvíľ. Každý, kto niečo podobné zažil, vie, že také ťažké chvíle sa nedajú vyvážiť ani zlatom. Preto vďaka aj môjmu bratovi a blízkej rodine, ktorí občas prispeli svojou pomocou, keď to kvôli vzdialenosti nebolo v mojich silách.

Autorka

Zmätok v hlave

Stála som v priestranej miestnosti polonahá a s očakávaním som sledovala muža, ktorý sa ku mne približoval. V žalúdku som cítila slabé chvenie. Líca mi horeli. Celé telo som mala ako v ohni.

Na oknách povievali dlhé biele záclony. Vietor ich rozvlnil mužovi do cesty práve vtedy, keď prechádzal okolo, akoby mu vychádzali v ústrety namiesto mňa. Snažil sa im vyhnúť dlhými, uhýbavými krokmi. Nedočkavo som ho pozorovala. Vietor zadul silnejšie a záclony na okamih zakryli mužovu tvár.

Potom som ucítila jeho ruky, ako sa ovíjajú okolo môjho tela. A bozky. Na chvíľu som zadržala dych. Nech sa to nikdy neskončí!

V rohu miestnosti sa otvorili dvere a zjavila sa v nich mama. Zdvihol sa prievan a oboch nás zahalil do bielej záclony ako do svadobného závoja.

„Neviem, čo mám robiť,“ povedala mama. „Som na konci so silami.“

„Ale ja ho ľúbim, mami,“ povedala som dôrazne. Ľavú ruku som spustila z mužovho ramena a oprela ju o parapetnú dosku pootvoreného okna.

„Nechcem ťa tu nechať samu, dievčatko moje,“ povedala mama. Podišla ku mne, jemne ma odtiahla od muža a vrúcne objala.

Zrazu sa na parapetnej doske zjavil obrovský čierny pavúk. Dlhými mäsitými nohami bleskurýchlo prebehol po mojej ruke. Vykríkla som od hrôzy.

„Už sa prebrala,“ začula som otcov hlas.

Otvorila som oči. V panike som jastrila očami a hľadala odporného pavúka. Zdalo sa mi, že visí niekde nado mnou.

„Nesmieš sa mykať, dievčatko,“ upokojoval ma otcov hlas. „Vytrhneš si infúziu.“

Svet okolo mňa bol biely.

Pred zastretým zrakom sa mi zjavila silueta ženy, ako napráva infúziu na stojane a uprene na mňa pozerá. Zaostrila som pohľad. Sestrička v rovnošate.

„Iba chvíľu,“ obrátila sa prísne k otcovi. Poslušne prikývol ako malé dieťa. Toto gesto s takým výrazom som uňho doteraz nepoznala.

„Oci...“ snažila som sa z hrdla dostať zopár slabífk. „Kde som?“

„V nemocnici,“ oznámil mi. Jeho tvár som videla rozmazane. „Nepamätáš sa?“

Nepamätala som si nič. V hlave som mala bielu tmú.

„Robili ti CT hlavy,“ snažil sa mi pripomenúť. Pozorne sa na mňa zahľadel a nepokojne sa zamrvil. „Čo sa vlastne stalo?“ spýtal sa ustarostene. Ponaprával mi paplón, hoci som sa ani nepohla.

V hlave sa mi na chvíľu rozsvietilo svetielko a spomenula som si, ako ma prevádzali na vyšetrenie. Ležala som na vysokom vozíku a okolo mňa trma-vrma. Menili sa postavy, steny, priestory, mihali sa v náhlivom chvate a ja som nechápala, čo sa so mnou deje.

„Videla som mamu,“ vyhŕkla som.

V otcových očiach som postrehla záblesk úľaku. Nervózne si pošúchal dlane, zase sa nepokojne zamrvil. „Máš otras mozgu,“ vyslovil. „Našťastie, nič vážnejšie nezistili.“

Zadávala som sa na biely strop. „Oci, mala mama také bledomodré kvietkované šaty?“ spýtala som sa. „S červenými kvietkami?“

Vystrašene na mňa pozrel. „To si nemôžeš pamätať, Radka.“

„Videla som ju v nich,“ nástojila som, „mala ich na sebe.“
„Bola si príliš malá,“ trval na svojom otec. Nervózne sa pohrával s kľúčmi od auta.

„Rozprávala som sa s ňou,“ presviedčala som ho. Prečo tak znervóznel? začudovala som sa v duchu.

Striasla som zo seba spomienku na pavúka, pretože pocit z maminho objatia mi zaplavil telo príjemným teplom. Priala som si, aby trval čo najdlhšie. Pocítila som túžbu hovoriť o mame. Tak veľmi som zrazu chcela, aby mi otec o nej povedal všetko, na čo si len spomenie.

Uvedomila som si, že mám dvadsaťšesť a nikdy sme sa o mame nerozprávali.

„Nemala si ešte ani štyri roky, neviem, ako by si si mohla pamätať...“

„Nosila mama také šaty?“ prerušila som ho. Pokúsila som sa zdvihnúť hlavu, ale ostrá bolesť mi v tom zabránila.

Prešiel si rukou po čele a zahľadel sa kamsi do rohu miestnosti. „Áno, nosila,“ prisvedčil nechotne. „Boli to jej najobľúbenejšie.“ Potom vstal a s rukami vo vreckách urobil pár krokov pri mojej posteli. „Čo sa vlastne stalo, Radka?“ spýtal sa ustarostene. „Ako si sa sem dostala? Nieкто mi zavolał z tvojho mobilu, že ťa vezie do nemocnice.“

„Vezie?“ začudovala som sa. „Kto?“ Hlava mi išla prasknúť od úpornej bolesti a od toho, ako zúfalo som sa snažila spomenúť si.

„Kde si bola, keď sa ti to stalo?“ nahol sa otec bližšie ku mne. Pohľadom skontroloval infúziu. „Na nič si nespomínaš?“

Bezmocne som naznačila gestom voľnej ruky, že nie.

Z chodby za dverami sa ozval hlasný hovor, zvýšené ženské hlasy, akoby sa hádali. Obaja sme zvedavo pozreli na dvere.

Vzápätí sa prudko otvorili a zjavila sa v nich dievčenská postava so sestričkou za päťami.

„Rozumiem, iba na chvíľu!“ odseklo dievča nahnevane. „Veď tu nie je väznica, ale nemocnica!“ fľochla na sestričku. „A ona predsa neumiera.“ V hlase jej vibroval urazený tón. Aj

podľa toho, ako sekala slová, som spoznala Perlu, svoju kolegyňu z práce.

„Čo ty tu...?“ spýtala som sa prekvapene.

Vtrhla do miestnosti ako veľká voda a zamierila rovno k mojej posteli. Igelitku so sieťkou pomarančov hodila na vedľajšiu voľnú posteľ, a keď zbadala, že pani ležiaca o dve postele ďalej na ňu zvedavo pozerá, nepríjemne sa na ňu zamračila. Pani sa okamžite otočila na druhý bok a tvárila sa, že ju zaujíma výhľad z okna.

„No, to ti teda pekne ďakujem!“ spustila, keď sa posadila ku mne na posteľ. Môjho otca si v tom chvate vôbec nevšimla. Úzke žlté letné šaty s bielym lemovaním okolo výstrihu sa jej vyhrnuli nad kolená a odhalili pekné nohy. Pekné tridsaťročné nohy. „Ty sa tu vyvaľuješ, a ja som na všetko zostala sama! Šéf mi zrušil dovolenku. Nemohla si si vybrať lepší čas? Práve teraz spadneš, keď aj Ľubo maróduje? Jeho zlomená noha, tvoja udratá hlava, a moja dovolenka v riti!“

„Mrzí ma to,“ zatvárila som sa ľútostivo. Spomenula som si, že v sobotu mala odcestovať na týždeň k moru. V júni ju vyšla dovolenka oveľa lacnejšie než v hlavnej sezóne. Veľmi sa na ňu tešila.

„Slečna, mali by ste sa trochu krotiť,“ napomenul ju otec prísne. Neznášal takéto správanie, najmä u žien. Hoci Perla mala pubertu dávno za sebou, občas vybuchla ako sopka. Ja som na to bola zvyknutá, otec nie.

„Prepáčte,“ povedala už miernejším tónom a prekvapene pozrela naňho, akoby sa čudovala, kde sa tu vzal. „Ani vy by ste sa doširoka neusmievali, keby ste boli zbalený na dovolenku a šéf by vám to zatrhol,“ durdila sa.

„To je môj otec,“ naznačila som pohybom ruky. Potom som preniesla pohľad naňho, dávajúc pozor, aby som nemusela veľmi pohnúť hlavou. „A to je moja kolegyňa z reality.“

Zatvárila sa rozpačito. Vstala, obišla moju posteľ a vystrela ruku k otcovi. „Perla Laurincová,“ predstavila sa. V otcových očiach sa mihol zmierlivý záblesk, keď jej podával ruku. Tvár

mu rozjasnil úsmev. Vrhla som naňho výhražný pohľad. Neznášala som takéto situácie. Neznášala som, keď som mu z tváre vyčítala, že sa mu nejaká žena páči.

„Neopováž sa spýtať, kto jej vymyslel také nezvyčajné meno,“ vyhrkla som ihneď. „Je na to alergická.“

Aj Perla sa konečne usmiala, ale nie na mňa. „V robote mám vyrobený nápis, ktorý v takýchto prípadoch vyložím na stôl. Ešte sa mi nestalo, aby sa ma niekto nespýtal, odkiaľ mám také meno. Na túto otázku odpovedám každému odvtedy, ako som sa naučila rozprávať.“

„A kto vám ho vymyslel?“ uškrnul sa otec.

„Mamina sestra,“ napodiv pokojne odvetila Perla. Inokedy by sa naježila ako mačka, teraz ochotne vysvetľovala. „Keď som sa narodila, uprosila mamu, aby mi dala meno, ktoré ona odjakživa túžila dať svojej dcére. Mala troch synov, krátko po sebe, a túžbu po dievčatku nadobro vzdala. Nechápem, prečo sa jej meno Perla tak strašne páčilo, ani ako sa jej podarilo presvedčiť mamu, aby ma tak dala zapísať do matriky. Otec sa s mamou kvôli tomu dlho nerozprával. Teta však bola šťastná a vôbec jej neprekážalo, že nikomu z rodiny sa to meno nepáči.“

„Aspoň si ho každý hneď zapamätá, keď je také nezvyčajné,“ poznamenal otec. „A v tete máte druhú mamu, predpokladám.“

„Zbožňuje ma, akoby som bola jej vlastná,“ súhlasne prikývla. „To meno som jej už dávno odpustila.“

Srdce mi zovrela ľútosť. Niekto má aj dve mamy, čo ho ľúbia, ja som musela od útleho detstva vyrastať bez tej svojej. To je nespravodlivé.

„Ako vás volá váš priateľ?“ zaujímal sa otec. Zbystrila som pozornosť. Prečo ho to zaujíma? To je príliš osobná otázka. Pohľadom som mu zase vyslala výstrahu.

„S každým, kto mi povedal Perlička, sa viac nebavím,“ zasmla sa Perla.

„Boli aj iné varianty?“

„Tomu, čo ma raz oslovil Perlorodka, som jednu vylepila.“
„Poklad by znelo krajšie,“ rozohrával otec svoju známu hru.
On sa nezmení!

„No vidíte, to ešte nikomu nenapadlo,“ potešila sa Perla jeho nápadu.

„Hééj!“ zvolala som zoslabnutým hlasom. „Zabávate sa dobre?“

„Prepáč!“ zatvárala sa Perla previnilo. „Ja som tu už vlastne nemala byť, musím ísť namiesto teba na jednu obhliadku bytu. Zajtra na tri, dve musím preložiť na ďalší deň,“ vzdychla si sťažka. „A moja robota bude stáť alebo budem robiť po nociach.“ Vyčítavo na mňa pozrela. „Dúfam, že sa čoskoro vrátiš do práce, architekt Majer nám volal, že by to nemalo byť nič vážne.“

„Architekt Majer?“ nechápala som. „Volal vám? Prečo?“

„Akože, prečo?“ nechápavo sa zatvárala aj Perla. „Veď ťa sem priviezol.“

„On?!“ zhrozila som sa a nadvihla na posteli. „A prečo on? Bože, čo som komu urobila!“ V hlave som pocítila ostrú bolesť. Aj v lakti. Opatrne, s bolestivou grimasou som si opäť ľahla.

„To predsa musíš vedieť ty,“ zdôraznila Perla slovo ty. „Sama najlepšie vieš, čo sa stalo v Borinke.“

„V Borinke?“ Otcovo prekvapenie bolo zjavné z jeho zdvihnutého obočia. „Čo si robila v Borinke?“

Čo som tam robila? pýtala som sa v duchu. Cívela som do prázdna a snažila sa spomenúť na posledných niekoľko hodín z dnešného dňa.

„Bola tam na obhliadke domu,“ odpovedala Perla namiesto mňa. „Je to dôležitá zákazka, Radka na nej pracuje už niekoľko týždňov.“

Borinka! vyjasnilo sa mi v hlave. Zrazu sa mi z bielej tmy začali vynárať hmlisté obrázky. Veľký dom s obrovskou záhradou. S priestrannými spálňami. Dom, pod ktorým sa ukrýva nezvyčajný pivničný priestor so zaujímavými klenbami a rozličnými výklenkami.

„Pavúky!“ vyhrkla som a striaslo ma od hnusu. „Boli tam pavúky!“

„Tak už tomu rozumiem,“ ozval sa otec. „Ty so svojou arachnofóbiou... Ten strach z pavúkov...“

„Nebola som v Borinke s architektom Majerom,“ prižmúrila som oči. Telom mi prešla príjemná triaška. Už som si spomenula.

„Veď ja viem,“ vstala Perla, „mala si tam ísť s inžinierom Brezom. Ale priviezol ťa Majer.“

Čo tam robil Majer? „To nie je možné,“ povedala som nahlas. Zatemnenie v mojej hlave odmietalo odkryť ďalšie obrázky. Tá neschopnosť spomenúť si ma vyčerpávala. Dľaňou som si prešla po spotenom čele.

„Spadla si?“ zisťoval otec. „Pamätáš sa, prečo si odpadla?“ Dva páry očí uprene sledovali moju tvár a nedočkavo čakali na odpoveď.

„Neviem,“ odvetila som s meravým výrazom.

„Skús si spomenúť,“ nástojil otec. Tri páry očí sa mi zvedavo vpíjali do tváre, pretože aj pani na posteli pri okne to chcela vedieť. Aj ona by rada poznala odpoveď.

„Koniec návštevy!“ vtrhla dnu sestra s toaletnou misou v ruke. Prísne pozrela na otca a Perlu a zamierila k oknu.

„Už som mala byť na druhom konci Bratislavy!“ zhrozila sa Perla, keď z kabelky vytiahla čvrikajúci mobil. „Pá,“ zakývala mi a rýchlo zamierila k dverám. „Prestaň simulovať s tou infúziou a zavolaj šéfovi, že v pondelok sa vrátiš do roboty. Ja o tú dovolenku nemôžem prísť!“

„Tak to teda nie,“ ohradil sa otec namiesto mňa. „Radku si tu nejaký čas nechajú na pozorovanie a potom ešte zopár dní zostane určite doma.“

Aj on mi zakýval na rozlúčku. Sledoval ho prísny pohľad sestričky, ktorá sa chystala strčiť misu pod paplón panej pri okne.

„Veď jej nič nie je,“ počula som z chodby vzdaľujúci sa Perlin hlas. „Aj s tým pozorovaním to do pondelka môže stihnúť.“

Mala študovať medicínu, pomyslela som si. Zdravotné poisťovne by z nej mali radosť.

Hlava mi dunela ako po poriadnom fláme. Výrazná bolesť sa prejavovala najmä vzadu. Zašmátrala som si vo vlasoch a nahmatala riadnu hrču.

Sestrička prešla k mojej posteli a zrakom skontrolovala hadičku na stojane.

„Exitus,“ povedala. Vyľakane som pozrela na posteľ pri okne. „Myslela som infúziu, nie pacientku,“ spresnila.

„Potrebujem ísť na záchod,“ nadvihla som sa na lakti. Ihneď som to oľutovala, bolesť v ňom ma vtisla znovu do vankúša.

„Prinesiem vám misu,“ priklincovala ma pohľadom k posteli.

„Nechcem misu, chcem ísť po vlastných,“ odmietla som.

„Po vlastných si budete chodiť, až vám to dovolí ošetrojúci lekár,“ odsekla.

„Zajtra chcem ísť domov,“ zachvel sa mi hlas. Strašne som si želala byť v tej chvíli čo najďalej odtiaľto.

„A ja chcem vyhrať Superstar,“ vyhĺkla sestrička pohotovo. Zo žily mi vytiahla ihlu, zalepila ranku leukoplastom a, tlačiac stojan pred sebou, zamierila ku dverám.

„Viac empatie by vás nezabilo,“ zašomrala som. „Na rozdiel od niektorých pacientov. Ak ste si nevšimli, socializmus sa skončil pred vyše dvadsiatimi rokmi.“

Zastala s rukou na kľučke. Pustila kľučku aj stojan a zamierila ku mne. Nahla sa nado mňa, myslela som si, že ma chce vyplieskať. „A ste si tým istá?“ spýtala sa. Všimla som si jej vysušené, krepovité vlasy, ktoré už dávno nevideli kaderníka.

Pani na posteli pri okne sa nahlas rozosmiala.

„A vy sa nesmejte, potrhajú sa vám stehy!“ zvolala na ňu. „Druhú várku vyšívania vám dá poisťovňa uhradiť.“

Pani okamžite zmlkla, pridržajúc si rukou brucho. Zúfalo som dúfala, že stehy nepovolí a obsah brušnej dutiny ostane tam, kde má byť.

„Sníva sa mi?“ obrátila som sa neveriaco k oknu, keď sestrička vyšla von. „Tá praxovala v Osvienčime, alebo čo?“

„Zvykajte si, ste v nemocnici,“ poučila ma pani.

Dvere sa opäť otvorili. Dovnútra vošla ako prvá misa a za ňou moja obľúbenkyňa.

Vystrašene som civela na misu. Tak toto nie! Prstami som křčovito zovrela paplón.

„To zvládnete,“ prihovorila sa mi sestrička zmierlivo. „Na to nepotrebuje pilotné skúšky, iba trochu gymnastiky.“

Zasmiala som sa. „Chodiť nie, a gymnastika áno?“

„Hlava vám musí zostať na vankúši, chápete?“ ukázala sestrička misou na moju hlavu. „Nesmie sa vznášať, musí ležať vodorovne,“ zdôraznila. „Viete, rada by som si tu s vami založila debatný krúžok, ale ostatní pacienti by sa tomu veľmi nepotešili.“

Napokon som rezignovala. Nemala som na výber. Doktor mi zakázal chodiť a doktorov treba poslúchať.

„Ozaj,“ obrátila sa ešte ku mne pri odchode, „volal nejaký pán Majer. Vraj si máte zapnúť mobil.“

Mobil! Celkom som naň zabudla. Pozrela som na stolík pri posteli, ale tam nebol. „Máte ho v zásuvke,“ sestrička ukázala rukou nižšie, „a kabelku som vám dala dolu, do spodnej časti.“ Odhrnula si z čela vlasy a rýchlym krokom vyšla z izby. Po tej dlhej chodbe nabehá kilometre, uvedomila som si.

Vytiahla som zásuvku nočného stolíka a vybrala telefón. Bol vypnutý. Kto ho vypol? rozmýšľala som. Musel to byť architekt Majer, ak o tom vie. Nevedela som si však spomenúť, kedy a kde. A prečo.

Mala som dve nové esemesky. Jednu od Perly, druhú z neznámeho čísla. Nestačila som si ich však pozrieť, lebo vzápätí mi vibrovanie ohlásilo hovor. Ruka sa mi zachvela a srdce robúchalo v očakávaní. To bude určite ON!

Nebol. Uvidela som neznáme číslo a vzápätí sa ukázalo, že patrí Majerovi. V tej chvíli by som ho radšej zamenila za svoju obľúbenú sestričku vrátane ďalšej infúzie. Nemala som ho rada, ani ten jeho ironický pohľad, ktorým na mňa od určitého času pozeral, a teraz jeho tón zdanlivej starostlivosti.

„Dobrý deň, Radka,“ ozval sa, „chcel som len vedieť, či ste v poriadku. Nemohol som čakať na výsledky vášho vyšetrenia, odišiel som hneď po príchode vášho otca. Mal som dôležité stretnutie.“

„Som v poriadku,“ ubezpečila som ho. „Len ma strašne bolí hlava. Čo sa vlastne stalo?“

„Vy sa nepamätáte? Ani na to, že som vás viezol z Borinky do nemocnice?“

„Matne si spomínam,“ snažila som sa loviť v pamäti. „Ale prečo ste ma viezli svojím autom? Čo sa stalo?“

„To som sa chcel spýtať ja vás,“ zdôraznil. „Prečo inžinier Breza odišiel s tou ženou a vás nechal v dome? Pokúšal som sa mu zavolať, ale neberie mobil.“

„Nepamätám si žiadnu ženu,“ povedala som. Filipa Brezu však áno. Aj jeho bozky, aj to, ako ma pritláčal o stenu z neomietnutého muriva...

Prešla som si rukou po čele. Áno, začínam si spomínať. V pivnici, boli sme spolu vo veľkej, priestrannej pivnici.

„A ako ste sa v Borinke ocitli vy?“ nechápala som. Veď sme tam boli iba my dvaja, Filip a ja!

„Bol som tam robiť nejaké merania kvôli rozpočtu,“ vysvetľoval mi.

„V dome?“ začudovala som sa. Veď sme si odomykali sami!

„Nie, za domom, v záhrade,“ odvetil. „Videl som, ako ste tam prišli spolu autom. Boli ste vnútri asi pol hodiny, keď tam prišlo ďalšie auto a vystúpila z neho žena. Nevidel som dobre, lebo som bol vzadu na konci záhrady. Vošla dnu za vami, po chvíli vyšli spolu s inžinierom Brezom a odišli každý svojím autom.“

„Odišiel s ňou?“ Netušila som, o čom to hovorí.

„Áno,“ prisvedčil. „A zdalo sa, že sa ponáhľajú. Bolo mi čudné, že zostávate v tom dome tak dlho sama, tak som sa šiel za vami pozrieť.“

„Vôbec neviem, o čom hovoríte,“ vyslovila som pomaly, v úpornej snahe spomenúť si.

„Pobehal som celý dom, a napokon som vás našiel odpadnúť v pivnici. Ešte šťastie, že mi zišlo na um pozrieť sa aj tam, lebo som si už začínal myslieť, že ste odišli a ja som si to iba nevšimol.“

Biela hmľa v mojej hlave sa počas jeho rozprávania postupne vytrácala. Spomienky sa mi začali vynárať ako z hlbokého jazera a nadobúdali jasnejšie kontúry.

Pivnica! To je to, čo si pamätám ako posledné. Ostré svetlo, ktoré osvietilo dlhú podzemnú chodbu s mohutnými klenbami. Chodba sa mierne zatáčala doprava, do hustej tmy. Vyzeralo to, že sa rozprestiera pod celým domom, hoci v pláne domu tak zakreslená nebola.

„Chcete povedať, že ste ma našli ležať na zemi?“ spýtala som sa pochybovačne.

„Áno,“ prisvedčil, „na zemi a v tme.“

„V tme?“

„Len som nazrel dnu a chcel som odísť, keďže v pivnici bola tma. Našťastie som rozsvietil a zišiel dolu. Čo ste tam robili po tme?“

Preboha, ako tam mohla byť tma, keď si pivnicu pamätám zaliatu svetlom! Veď sme s Filipom rozsvietili... zišli dolu po schodoch... Nazerali sme do výklenkov, otvárali ťažké drevené dvere...

„Pavúky,“ spomenula som si zrazu a striasla som sa od odporu. „Fuj, boli tam hnusné, veľké pavúky! Nevideli ste ich?“

„Nemal som čas obzerať sa po pavúkoch,“ povedal s netrpezlivosťou v hlase. „Snažil som sa vás prebrať a vyniesť z pivnice von. Len nechápem, prečo tam bola tma.“

„Ani ja,“ hlesla som.

„Dobre, pokúsim sa ešte dovolať Filipovi Brezovi,“ rezignoval napokon. „Tak vám prajem skoré uzdravenie.“

Ukončila som hovor a hneď som vyhľadala Filipovo číslo. Možno sa mu dovolám skôr než Majer. Filip bude vedieť najlepšie, čo sa vlastne stalo.

Držala som mobil pri uchu a počúvala, ako vyzvára. Na druhom konci nikto nedvíhal. Rozhodla som sa mu napísať esemesku.

„Vy sa bojíte pavúkov?“ spýtala sa pani pri okne. Uprene ma pozorovala a počúvala všetko, čo som hovorila. Prikývla som. „Ja sa strašne bojím žiab,“ prezradila mi. „Keby sa tu nejaká zjavila, vyskočím aj z okna, taký mám pred nimi strach.“

„Úplne vás chápem,“ prikývla som. „Žabu som nevidela, ani nepamätám, ale pavúkov hocikolko. A tie, čo som videla v tej pivnici... brrr!“ striaslo ma od odporu. Pomaly som si spomínala. „Boli veľké, tučné, vypasené...“ Celým telom mi prebehla triaška. „Viseli priamo nado mnou...“

Viseli! uvedomila som si. A kde bol Filip? Veď sme po pivnici chodili spolu!

Odoslala som esemesku a vzápätí mi znovu zavibroval mobil. Zaliala ma vlna radosti. To bude on! Srdce sa mi rozbúchalo od vzrušenia. Zbytočne.

„Zdravím, Radka.“ Mala som sto chutí hodiť telefón o stenu. Ďalší, ktorého som práve dnes nepotrebovala počuť. Držať poležiačky mobil pri uchu sa mi zrazu javilo ako nadľudské úsilie. Únava ma celkom oslabila. „Volala mi Perla,“ začal Ľuboš, môj kolega z realitky, na péenke so zlomenou nohou. „Dúfam, že ti je už lepšie, Perla povedala, že to nie je nič vážne.“

„Je fajn, že Perla je taká skvelá diagnostička a upokojila ťa.“ Nedokázala som v hlase skryť iróniu zmiešanú so sklamaním. „Ale nechápem, prečo o mojom zdravotnom stave potrebovala informovať práve teba.“

„Bojí sa, že nebude všetko stíhať,“ vysvetľoval mi. „Tak ti chcem iba povedať, aby si sa pokojne doliečila, ja na tých pár dní prídem vypomôcť do roboty.“

„A ako?“ zvolala som. „So zlomenou nohou? Na vozíku cez celú Bratislavu?“

„Perla sa po mňa ráno zastaví autom a poobede ma odvezie domov.“

„A keď ti príde kontrola a nenájde ťa doma?“

„Mám povolené vychádzky, nemusím stále trčať doma.“

Nepáčilo sa mi to. Nechce mi náhodou prebrať lukratívne zá-
kazky?

„Ty si myslíš, že dokončíš Borinku?“ naježila som sa. V hla-
ve mi dunelo. Vzadu som pocítila prudkú bolesť.

„Nie, neboj sa, tú dotiahneš sama,“ ubezpečoval ma Ľuboš,
veľmi som mu však neverila. „Veď Perla vravela, že dnes sa mal
inžinier Breza rozhodnúť. Vraj to mala byť posledná obhliadka.
Ako to dopadlo?“

Otázka ma zaskočila. Ako to dopadlo? Veď ja sa vôbec na nič
nepamätám!

„Ešte neviem,“ vytisla som zo seba. „Povedal, že sa mi ozve,“
zaklamala som. Je to celé čudné, ale som si istá, že Filip mi čo
najskôr zavolá.

Keď som dotelefonovala, zase som pocítila slabosť a mobil
mi takmer vypadol z ruky. Na čelo mi vystúpil studený pot.
Chvíľu som sťažka dýchala. Žalúdok som mala tvrdý ako ka-
meň a tlačil mi na všetky vnútornosti. Bolo mi zle.

Telefón som odložila do zásuvky a snažila sa zhlboka dýchať.

Hlboké vdychy a výdychy sa postupne menili na pravidelné
oddychovanie, až som neskôr, zaborená do vankúša, tvrdo za-
spala.

Znova sa mi snívalo o veľkých nohatých pavúkoch a pribud-
li k nim aj zelené žaby, skáčuce pred mojimi nohami po dlhej
pivničnej chodbe.

Potom v tme ktosi otvoril dvere. Na konci pivnice sa objavi-
lo svetlo a žaby odskákali von.

Po prebudení som ešte netušila, že časť môjho sna vychá-
dzala zo skutočnosti a že ma dovedie k udalostiam, s ktorý-
mi si nebudem vedieť rady a ktoré podstatne ovplyvnia môj
život.

Doma

„Pamätáš sa, ako som ti pomohla, keď si nemala kde bývať?“ sipela Perla do telefónu. „A ty teraz dopustíš, aby mi prepadla dovolenka, na ktorú sa už pol roka teším?“

Ležala som doma na pohovke v obývačke. Bezmocne som si vzdychla. „Áno, ja viem, som tvojou doživotnou dlžníčkou,“ pritakala som jej. Nič iné som ani nemohla spraviť. „Tak povedz, čo mám urobiť, a ja to urobím,“ rezignovala som. Rady lekára o oddychovaní doma musím kvôli nej skorigovať.

„Budeš mať k dispozícii firemné auto,“ začala mi Perla vysvetľovať s neskrývanou radosťou v hlase. „O desiatej dovezieš Ľuboša do kancelárie, o druhej ho odvezieš domov. Fungujeme tak už týždeň. Šéf trvá na tom, že v tomto čase niekto musí byť v kancelárii. Po druhej tam už bude on.“

„V poriadku,“ súhlasila som. „Hádam to môj mozog prežije bez úhony.“

„A si si istá, že vôbec nejaký máš?“

„Zbytočne pochybuješ,“ odvrkla som jej. „Na rozdiel od teba ja to mám potvrdené na papieri. Otrás mozgu, dôkaz podpísal doktor Šťastný.“

„Nie je to veterinár?“ vyhŕkla Perla. „Jeden doktor Šťastný raz ošetroval moju Belinku, keď ju napadol veľký buldog.“

„Ak je veterinár, ktorému si zverila svoju milovanú Belinku, tak som určite bola v dobrých rukách,“ poznamenala som ironicky. Predstavila som si Belinku, Perlinho brazílskeho teriéra, ako sedí na stoličke za stolom a nad prázdny hlboký tanierom netrpezlivo čaká na svoju porciu. Pretože Perlin život sa celý krúti okolo najvyššieho pohodlia jej psa. Buď to rešpektujete ako nemennú skutočnosť, alebo ste pre Perlu navždy odpísaní.

Telefonovala som poležiačky. Po skončení hovoru som mobil opatrne položila vedľa na stolík. Pohľad som uprela do stropu.

Jeho biela farba mi pripomenula nemocnicu, tak som sa hneď obrátila na bok a zahľadela sa na televíznu obrazovku s vypnutým zvukom.

Bola som nespokojná a cítila som sa nešťastná. Skutočnosť, že mi Filip za posledný týždeň zavolał iba raz, mi odoberala sily a chuť do života. Nežiadalo sa mi ani vstať z postele, nepociťovala som hlad. Nepomáhalo ani to, keď som si opakovala, že je na pracovnej ceste v Bruseli.

Ten nepríjemný pocit nepokoja som poznala od detstva. Nenávidela som ho, pretože mi zakaždým naznačoval, že niečo nie je v poriadku. Že môj bezpečný svet je ohrozený.

Začalo sa to vtedy, keď sa z môjho života stratila mama. Na jej smrť sa nepamätám, mala som vtedy necelé štyri roky, ale ten pocit prázdnoty, ľútosti a neustáleho očakávania maminho návratu si dobre pamätám dodnes. Vtedy som ešte nedokázala pochopiť, že mama sa ku mne už nikdy nevráti. Márne som čakala, že si ma jedného dňa opäť pritúli, že pritísnutá na jej hrud' budem vnímať tlkot jej srdca a znovu ma zaplaví ten stratený pocit šťastia. Nič z toho sa už nikdy nestalo. Jej srdce zlyhalo navždy, povedal mi otec.

Dnes mi to pripadá, akoby som potom na pár rokov upadla do nejakého čudného spánku a prebudila sa do iného, nového sveta.

Z tých dvoch rokov si takmer nič nepamätám, iba ten nepokojný, zlý pocit a to, že sme sa s otcom presťahovali do iného bytu. A potom ešte raz, na druhý koniec Bratislavy. Tieto zmeny som vnímala ako niečo nevyhnutné a podružné, čo môj citový zmätok zvyšovalo iba minimálne. Nič pre mňa nemohlo byť horšie než márne čakanie na návrat najdôležitejšieho človeka v mojom živote. Verila som, že mamino srdce sa uzdraví a jedného dňa sa zjaví u nás v byte. Nebolo podstatné, v ktorom.

Ani bábiky poukladané do radu na posteli ako uvítací výbor pre mamu, ani môj uprený pohľad, plný očakávania zakaždým, keď sa za dverami ozval nejaký zvuk, a ani moje vrúčne pria-

nia, šepkané do tmy, keď ma otec večer uložil spať, mi mamu spať nevrátili.

Iba množstvo cudzích žien sa dostalo do môjho života, žien, ktoré mali záujem o môjho otca, nie o mňa. Bolo ťažké zvykať si na ne a občas s nejakou z nich bojovať o životný priestor vo vlastnom byte. Otec mi však nedával na výber.

A potom jedného dňa sa k nám nasťahovala teta Gitka s dvoma dcérami v mojom veku. Náš byt sa zrazu zaplnil, ožil smiechom, vravou a vôňou chutného jedla. Opäť sa našiel človek, čo si ma k sebe občas pritúlil, a dokonca som získala dve sestry.

Môj detský svet znovu nadobudol rovnováhu. Šťastie sa do môjho života opäť vrátilo a ja som verila, že navždy.

Vtedy som ešte netušila, že nič netrvá navždy.

0 0 0

Z myšlienok ma vytrhlo zvonenie telefónu. S nádejou som pozrela na displej. Nádej sa okamžite vytratila a na chvíľu som zvažovala, či hovor vôbec vziať.

„Ahoj, Radka, ako sa máš?“ ozval sa môj bývalý. Bývalý priateľ, môj trojročný vzťah. Vôbec by mi neprekážalo, keby som o ňom už viac nepočula. On sa mi však z času na čas pripomínal sám.

„Ahoj,“ odzdravila som. „Už je to lepšie.“

„Bol som kúpiť nočnú lampu v obchode tvojho otca a povedal mi, čo sa ti stalo. Dúfam, že ležíš s tým otrasom mozgu,“ poznamenal starostlivo.

„Ležím, ležím,“ odvetila som. „Nerob si starosti.“

„Chcel by som ťa o niečo poprosiť.“

„Nie.“

„Ani nevieš, o čo, a už...“

„Viem, Martin,“ prerušila som ho nervózne, „hovorím nie.“

„Mohla by si to aspoň skúsiť.“ Jeho hlas znel prosbne.

„Už som to raz skúsila, a nepomohlo. Je to tvoja žena a tvoja mama. Ja sa medzi ne odmietam miešať. To si musia vyriešiť samy.“